

Тичинкитѣ на млѣчкитѣ, които той наблюдавалъ, не били още развити, а откъде се вземалъ прашецътъ по пчелитѣ — това той не знаелъ.

Лѣтото минало, млѣчкитѣ прецвѣтѣли и ловътъ на пчели се прекратилъ. Цѣла зима Шпренгелъ мислилъ за пчелитѣ, за прашеца и цвѣтоветѣ.

Презъ лѣтото работата се изяснила. Шпренгелъ намѣрилъ и върболика, и млѣчка, наловилъ насѣкоми, разгледалъ ги, проследилъ какъ пчелитѣ прелитатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ. И той разкрилъ тайната на върболиката и на млѣчката.

— Върболиката не иска да се опрашва отъ своя прашецъ — решилъ Шпренгелъ — и затова у нея тичинкитѣ и плодницитѣ узрѣватъ въ различно време. Сжщото става и у млѣчката.

Това откритие му подействувало толкова силно, че той не можелъ да мисли за нищо друго. Скиталъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ и гледалъ. После виждалъ, какъ пчелата кацвала на цвѣтъ съ узрѣли тичинки и се нацапвала съ прашецъ. Виждалъ сжщо, какъ нацапаната съ прашецъ пчела кацвала на цвѣтъ съ узрѣлъ плодникъ, но съ вече увѣхнали тичинки, виждалъ какъ тя оставяла прашецъ върху муцунката на младия плодникъ.

— Колко хитри сж тѣзи цвѣтове! — възхищавалъ се той. — Примамватъ насѣкомитѣ съ сладкия си нектаръ, а ги каратъ да имъ пренасятъ прашеца. Подмамватъ ги да имъ вършатъ работа, но имъ заплащатъ за труда. . .

*

Това било отдавна, преди 160 год. Единъ неизвестенъ любитель-ботаникъ съ своята любознателность и упорито постоянство открилъ това, което ученитѣ-ботаници дотогава не знаели. Шпренгелъ показалъ новия пѣтъ за изучаване на растенията — въ живата природа. Преди него сж били изучавани, само въ хербариитѣ — изсушени, мъртви растения.